

РЕШЕНИЕ

№ 3045

гр. София, 03.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на седми октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.ка И.ова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Ванина Младенова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от И.ка И.ова Въззивно гражданско дело № 20211100512525 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 - чл.273 от ГПК.

С решение № 20175937 от 24.08.2021 г., постановено по гр.д. № 24221/2020 г. по описа на СРС,, ГО, 143 състав, е признато за установено в правоотношенията между К. Е.К. и С.О., че правото на принудително изпълнение на С.О. за вземането за сумата от 200 лв., представляваща наложеното административно наказание „глоба“ с наказателно постановление № 2766465/2016 от 14.09.2016 г., издадено от кмета на СО, влязло в сила на 27.02.2017 г. за извършено административно нарушение по смисъла на чл.8, т.1 и чл.35, ал.1 вр. с чл.34, ал.3 от Наредбата за реда и условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на СО, въз основа на което е образувано изп. д. № 20198380405700 по описа на ЧСИ М.Б., с район на действие СГ, е погасено по давност. Ответникът е осъден да заплати на ищеца сумата от 50 лв., представляваща сторени по делото разноски, както и да заплати на адв. И. П. М. сумата от 300 лв. – адвокатско възнаграждение, на основание чл.38, ал.1, т.2 вр. с ал.2 ЗАдв.

Срещу постановеното съдебно решение е депозирана въззивна жалба от ответника С.О., с която го обжалва изцяло. Излага съображения, че обжалваното решение е необосновано и неправилно. Въз основа на влязлото в сила наказателно постановление, с което на ищеца е наложена глоба, са предприети действия за принудително събиране на сумата. Изпълнителното дело е образувано преди изтичане на давностния срок. Неправилно решаващият съд се е позовал на ТР № 2 от 12.04.2017 г., с което се разглежда обикновената давност Счита, че давността не е изтекла, както и че преценката за изтичане на погасителната давност на публично задължение е на

административнонаказващия орган. Моли съда да отмени обжалваното решение и да отхвърли предявения иск

В срока по чл.263, ал.1 ГПК е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ищеца К. Е. К., с който я оспорва. излага съображения, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно. Действително процесното вземане е публично по смисъла на чл.162, ал.2, т.2 ДОПК. Наказателното постановление е влязло в сила на 07.02.2017 г., а изпълнителното дело е образувано на 31.10.2019 г. – повече от две години. Счита, че правилно решаващият съд е приложил ЗАНН, както и ТР № 2/04.12.2017 г. по тълк. д. № 3/2016 г. на ВАС, съгласно което релевантния давностен срок за наложените глоби е 2 години – чл.82, ал.1, б.„а“ ЗАНН, а не 5 години по чл.171 ДОПК. Обосновано решаващият съд е приел, че предявеният иск е основателен, тъй като към момента на завеждане на изпълнителното производство 2 – годишният давностен срок е бил изтекъл. Моли съда да потвърди обжалваното решение. Претендира разноски за оказана безплатна правна помощ от упълномощения от него адвокат.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл.12 ГПК и чл.235, ал.2 ГПК, намира следното:

СРС е сезиран с иск с правно основание чл.439 ГПК. Ищецът твърди, че въз основа на заявление от 16.11.2019 г. до ЧСИ М.Б., рег. № 838 от КЧСИ, е образувано изп. д. № 20198380405700 срещу ищеца за събиране в полза на общинския бюджет сумата от 200 лв. – административно наказание „глоба“, наложена на основание чл.35, ал.7, т.1 от НРУПОГТТСО с наказателно постановление № 276463/14.09.2016 г., връчено на 30.01.2017 г., влязло в сила на 07.02.2017 г. Със заявление от 13.12.2019 г., подадено чрез контактния център на СО, е предложил на ответника, в качеството му на взыскател в изпълнителното производство, да сезира ЧСИ М.Б. с искане за прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433, ал.1, т.2 ГПК, тъй като вземането е погасено по давност, установена в чл.82, ал.1, б.„а“ вр. с чл.82, ал.2 ЗАНН. Ответникът е оспорил погасяването на вземането по давност. Моли съда да постанови решение, с което да признае за установено, че вземането на ответника в размер на 200 лв., представляващо „глоба“, наложена на основание чл.7, т.1 НРУПОГТТСО с наказателно постановление № 276465/14.09.2016 г., поради погасяването му по давност. Претендира сторените по делото разноски, включително и адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ от представляващия го по делото адвокат.

С постъпилия в срока по чл.131 ГПК писмен отговор на исковата молба ответникът оспорва предявения иск. Излага съображения, че процесното вземане не е погасено по давност. Дори вземането да е погасено по давност, това не предполага недължимост на наложената глоба, която се погасява с изтичането на абсолютната давност. Поддържа, че публичните задължения се погасяват с изтичането на установената в чл.168, ал.1, т.3 ДОПК давност. Изтичането на погасителната давност не погасява самото задължение, а кредиторът е лишен от възможността да събере вземането си принудително. Твърди, че наказателното постановление е влязло в сила на 24.01.2017 г., като необжалвано от ищеца. Счита, че единствената възможност наказателното постановление да бъде отменено по съдебен ред и процесните суми да се признаят за недължими е по реда на раздел VIII

„Възобновяване на административнонаказателните производства“ от ЗАНН. Въпреки отпадане на възможността за принудително събиране на вземането, задължението продължава да съществува, което води до неоснователност на предявения иск. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск, като му присъди сторените по делото разноски, включително юрисконсултско възнаграждение.

С наказателно постановление № 276465/2016 от 14.08.2016 г. на К. Е. К. е наложено административно наказание „глоба“, на основание чл.53 и чл.13, б.„б“ ЗАНН във връзка с извършено нарушение на чл.18, т.1, б.„а“, б.„б“, б.„в“ и чл.35, ал.1 вр. с чл.34, ал.3 от НРУПОГТТСО. Върху наказателното постановление е удостоверено, че е влязло в сила на 30.01.2017 г.

Въз основа на възлагателно писмо за събиране на публични вземания от СО е отправено искане до ЧСИ М.Б. за събиране на сумата от 200 лв. – наложена глоба на ответника.

С разпореждане от 31.10.2019 г. на ЧСИ М.Б. е образувано изп. д. № 20198380405700 срещу К. Е. К..

На 13.12.2019 г. ищецът е депозирал заявление до ответника, с което се позовава на изтекла погасителна давност по отношение на процесното вземане, за принудителното събиране на което е образувано горепосоченото изпълнително дело. Поддържа, че приложим е установеният в чл.82, ал.1, б.„а“ вр. с чл.82, ал.2 ЗАНН. Отправил е искане ответникът, в качеството му на взискател, да поиска от ЧСИ прекратяване на изпълнителното производство на основание чл.433, ал.1 т.2 ГПК.

С писмо от 11.02.2020 г. ответникът е уведомил ищеца, че не са налице предпоставките на чл.433, ал.1, т.2 ГПК за прекратяване на изпълнителното производство.

С молба от 30.01.2020 г., депозирана от взискателя по горепосоченото изпълнително дело, е изразено становище, че процесното вземане не е погасено по давност.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема от правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, изхожда от легитимирана страна, като същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл.269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършена служебна проверка въззивният съд установи, че обжалваното решение е валидно и процесуално допустимо.

В предмета на делото се включва отрицателен установителен иск за установяване в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника исковата сума поради изтекла погасителна давност.

Вземането на ответника съставлява наложена глоба с влязло в сила на 30.01.2017 г. наказателно постановление, с което на ищеца е наложено административно наказание „глоба“ по реда на ЗАНН.

Спори се между страните в производството относно приложимата за процесното вземане давност.

Съгласно нормата на чл.162, ал.2, т.7 ДОПК публични общински

вземания са по влезли в сила наказателни постановление. В чл.171, ал.1 ДОПК е предвидено, че публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с ТР № 2 от 12.04.2017 г. по тълк. д. № 3/2016 г., ОСС на ВАС, I и II колегия, след прекъсване на давността в хипотезата на чл.82, ал.2 ЗАНН при изпълнение на административното наказание „глоба“, се прилага давностният срок по чл.82, ал.1, б. „а“ ЗАНН. В чл.82, ал.2 ЗАНН е регламентирано, че давността започва да тече от влизане в сила на акта, с който е наложено наказанието, и се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо наказания за изпълнение на наказанието. След завършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност.

С посоченото тълкувателно решение е разяснено, че фактът, че глобата е публично вземане, не означава, че изпълнителската давност за нея следва да е еднаква с тази за останалите публични вземания. Давността, включително тази, касаеща изпълнението на наказанието, е материално-правен въпрос. Чл.79 ЗАНН препраща към ДОПК само относно процесуалния ред за събиране на държавните вземания. Поради това не следва от разпоредбата на чл.79 ЗАНН да се извежда аргумент в подкрепа на приложението на чл.171, ал.1 ДОПК. Разяснено е също така, че срокът по чл.171, ал.1 ДОПК не би следвало да намери приложение за глобата и поради това, че в общия случай той започва да тече от първи януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение. При данъците, таксите, осигурителните вноски, митните сборове задължението за внасяне в бюджета възниква въз основа на закона, което обяснява и защо определянето на началния момент, в който започват да текат давностните срокове, няма връзка с евентуална ревизия и издаден ревизионен акт. При глобата обаче определянето на толкова дълги давностни срокове не е оправдано. Задължението за плащане на глобата не възниква по силата на закона, а в резултат на проведено административно-наказателно производство и след влизане в сила на наказателното постановление. Давностните срокове за изпълнение текат от влизане в сила на наказателното постановление. Освен това, в общия случай целта на публичното вземане не е нито превантивна, нито възпитателна, както е при глобата.

На основание чл.130, ал.2 ЗСВ тълкувателните решения и тълкувателни постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове. Ето защо при определяне на приложимата в случая давност следва да се съобразят задължителните разяснения, дадени с горепосоченото тълкувателно решение, както е сторил решаващия съд при постановяване на обжалваното съдебно решение.

Предвид обстоятелството, че наказателното постановление е влязло в сила на 30.01.2017 г., то вземането на ответника за наложената глоба е погасено по давност на 31.01.2019 г. Изпълнителното производство е образувано от ответника в последващ момент – с възлагателно писмо от 31.10.2019 г., към който момент вземането на ответника е било погасено по

давност.

По изложените съображения въззивният съд счита, че предявеният иск е основателен.

Тъй като крайните изводи на двете инстанции съвпадат, решението следва да се потвърди.

По разноските по производството:

При този изход на делото и на основание чл.38, ал.2 ЗАдв. вр. чл.78, ал.3 ГПК и доколкото процесуалният представител на ответника по жалбата му е предоставил безплатна правна помощ, на същия следва да се присъди сумата от 300 лв. – адвокатско възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство на страната в настоящата съдебна инстанция.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20175937 от 24.08.2021 г., постановено по гр. д. № 24221/2020 г. по описа на СРС, ГО, 143 състав.

ОСЪЖДА С.О., с адрес гр. София, ул. „*****“, да заплати на адв. И. П. М., САК, с адрес гр. София, бул. „*****“ на основание чл.38, ал.2 ЗАдв. вр. с чл.78, ал.3 ГПК, сумата от **300** (триста) лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на страната във въззивното производство.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл.280, ал. 3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____